

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΜΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΣΩΡΩΠΟΥ

ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

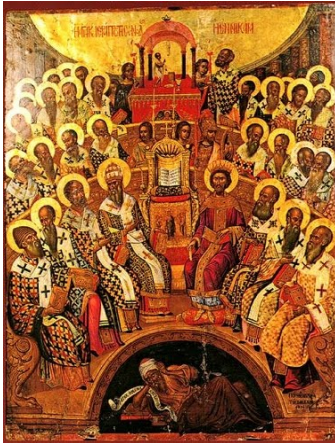
ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ 27 ΜΑΪΟΥ 2012

Αΐου Ιωάννου Του Ρώσου
ΕΤΟΣ 5ον ΤΕΥΧΟΣ 205

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

1. Δευτέρα 28 Μαΐου 7:30 μ.μ Θεατρική παράσταση με θέμα «ΤΟ ΧΡΕΟΣ».
2. Παρασκευή 1 Ιουνίου 6μ.μ. Εσπερινός – Τρισάγιο – Μνημόνευση ονομάτων.
3. Σάββατο 2 Ιουνίου Ψυχοσάββατο. 7-10 π.μ. Όρθρος – Θ. Λειτουργία – Μνημόνευση ονομάτων

Κατά την έβδομη από τοῦ Πάσχα Κυριακή ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τήν μνήμη τῶν ἁγίων 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς Α΄ ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ μεγάλη αὐτή Σύνοδος συνεκλήθη, ὡς γνωστόν, ἀπό τόν πρῶτο χριστιανό αὐτοκράτορα, τόν Κωνσταντῖνο, στήν Νίκαια τῆς Βιθυνίας τόν Μάιο τοῦ ἔτους 325, κατεδίκασε τήν αἵρεσι τοῦ Ἀρείου καί ἀνεκήρυξε τόν Χριστό Θεό, ὁμοούσιο πρὸς τόν Πατέρα. Στίς 29 Μαΐου βρίσκομε σέ πολλά χειρόγραφα νά σημειώνεται ἡ μνήμη τῶν Πατέρων τῆς Συνόδου αὐτῆς. Ὁ ἐορτασμός τῆς μνήμης των κατά τήν παροῦσα Κυριακή ὀφείλεται, ὅπως εἶναι φανερό, στό γνωστό καί ἀπό ἄλλες περιπτώσεις ἔθος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, νά μεταθέτη σέ Κυριακές τίς μνήμες τῶν μεγάλων ἁγίων. Ἡ ἐβδομη ἀπό τοῦ Πάσχα Κυριακή δέν εἶχε ἰδιαίτερο ἐορτολογικό θέμα καί προτιμήθηκε ὡς ἡ καταλληλοτέρα καί ἡ πλησιεστέρα πρὸς τήν μνήμη τῶν Πατέρων γιά νά μεταφερθῇ σ' αὐτήν ὁ ἐορτασμός των.

Τήν Κυριακή τῶν ἁγίων Πατέρων θά ἀκούσωμε μαζί μέ τήν συνήθη ἀναστάσιμο ἀκολουθία τῆς Κυριακῆς νά συμπλέκωνται τροπάρια μεθέορτα τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου, πού ἐωρτάσαμε, ἀλλά καί προεόρτια τῆς ἐορτῆς πού θά πανηγυρίσωμε μετά ἀπό ὀκτώ ἡμέρες, τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς. Ἔτσι Ἀνάστασις, Ἀνάληψις, Πεντηκοστή καί Πατέρες ἀπό κοινοῦ θά ὑμνηθοῦν αὐτήν τήν ἐνδιάμεσα τῶν μεγάλων αὐτῶν ἐορτῶν Κυριακή. Παρ' ὅλα τά ἐκ πρώτης ὄψεως

άσυμβίβαστα αυτά έορτολογικά θέματα, δέν λείπει από τήν άκολουθία τής ήμέρας αυτής μία σχετική άρμονία, πού τήν συνθέτουν άκριβώς οι διαφορές και οι αντίθεσεις τών επί μέρους θεμάτων. Άν μάλιστα τήν τοποθετήσωμε στο όλο πλαίσιο του Πεντηκοσταρίου θά διακρίνωμε μέ πόση νηφαλία κρίσι καθωρίσθη ή διαδοχή αυτή τών έορτών από τους συντάκτας του έορτολογίου μας. Χάρις, πράγματι, στα θέματα αυτής τής Κυριακής έπιτυγχάνεται ή δημιουργία ενός μεταβατικού σταθμού μεταξύ τών μεγάλων έορτών πού έωρτάσαμε και εκείνης πού έπικείται. Μέ τήν μνήμη έξ άλλου τών Πατέρων τής έν Νικαία Συνόδου τονίζεται ή πιστότης τής Έκκλησίας στην άληθινή και όρθή διδασκαλία, όπως τήν άκουσε από τό στόμα του Κυρίου και όπως τήν είδε άνάγλυψη στο όλο σωτηριώδες έργο του Χριστού. Αυτό άκριβώς ύπογραμμίζει και τό συναξάριο τής Κυριακής τών άγίων Πατέρων. *« Τήν παρούσαν έορτήν έορτάζομεν δι' αίτίαν τοιαύτην. Έπειδή γάρ ό Κύριος Ίησοϋς Χριστός τήν καθ' ήμās φορέσας σάρκα, τήν οίκονομίαν άπασαν άρρήτως ενήργησε και προς τόν πατρώον άποκατέστη θρόνον, θέλοντες δείξει οι άγιοι ότι άληθώς ό Υίός του Θεού έγένητο άνθρωπος και τέλειος άνθρωπος Θεός άνελήφθη και έκάθισε έν δεξιή τής μεγαλωσύνης έν ύψηλοίς, και ότι ή σύνοδος αυτή τών άγίων Πατέρων ούτως αυτόν άνεκήρυξε και άνωμολόγησεν όμοούσιον και όμότιμον τώ Πατρί τούτω τώ λόγω μετά τήν ένδοξον Άνάληψιν τήν παρούσαν έθέσπισαν έορτήν, ώσανεί τόν σύλλογον τών τοσούτων Πατέρων προβιβάζοντες τούτον δή έν σαρκί άναληφθέντα Θεόν άληθινόν και έν σαρκί τέλειον άνθρωπον άνακηρυττόντων».*

Στόν ναό τής Άγίας Σοφίας Κωνσταντινουπόλεως κατά τόν Ι'- ΙΑ' αιώνα έώρταζαν τήν Κυριακή αυτή έκτός από τους Πατέρας τής Α' και τους άλλους Πατέρας τών έξ οικουμενικών Συνόδων, προφανώς για τόν ίδιο λόγο· για να παρασταθ ή δηλαδή ή ένότης τής έκκλησιαστικής διδασκαλίας και ή συνέπειά της προς τήν διδασκαλία του Εύαγγελίου. Λείψανο του κοινού αυτού έορτασμού βρίσκομε στο δοξαστικό τής λιτής τής άκολουθίας. Σ' αυτό έκτός από τόν Άρειο άπαριθμούνται και ό Μακεδόσιος, ό Νεστόριος, ό Εύτυχής, ό Σαβέλλιος και ό Σεβήρος, ή διδασκαλία τών όποιων κατεδικάσθη από τās άλλας Οικουμενικές Συνόδους. Τελικά όμως ή έορτή διετήρησε μόνον τό άρχικό της θέμα, τήν μνήμη τών 318 Πατέρων τής Α' Οικουμενικής Συνόδου.

Άπό τό όλο λειτουργικό περιεχόμενο τής ήμέρας θά σταθοϋμε στα δύο άναγνώσματα του έσπερινοϋ και στα δύο τής θείας λειτουργίας. Τά δύο πρώτα είναι παρμένα από τήν Παλαιά Διαθήκη, έχουν δε σημασία, γιατί στα έπεισόδια στα όποια αναφέρονται εκεί διεΐδε ή Έκκλησία τόν τύπο τών Πατέρων και τόν ρόλο των στην ζωή τής Έκκλησίας.

Στό πρώτο, από τήν Γένεσι, κεφάλαιο 14, 14-20, περιγράφεται ή θαυμαστή νίκη του Άβραάμ, πού επί κεφαλής τών 318 «οίκογενών» του κατετρόπωσε τους επτά περιοίκους βασιλείς, άπηλευθέρωσε τους αίχμαλώτους και έδέχθη για τήν νίκη του τήν εύλογία του βασιλέως τής Σαλήμ, του Μελχισεδέκ. Και οι Πατέρες τής Α' Οικουμενικής Συνόδου, 318 και εκείνοι όπως οι δοϋλοι του Άβραάμ, θεϊο στρατόπεδο – θεία παρεμβολή και αυτοί, κατατροπώνουν μέ τήν άδάμαστο μαχητικότητα τους τους έχθρούς του Χριστού. Συντρίβουν τήν αίρεσι και άπελευθερώνουν τους άρπαγέντας από αυτήν πιστούς.

Στό δεύτερο ανάγνωσμα, Δευτερονομίου 1, 8-17, ο Μωυσής αφηγείται πώς εξέλεξε από το λαό «*άνδρας σοφούς και έπιστήμονας και συνετούς*» και ανέθεσε σ' αυτούς την καθοδήγησι, την διακυβέρνησι του λαού. Και αυτοί είναι τύπος των Πατέρων, στους οποίους ο Κύριος ένεπιστεύθη την διαποίμανσι τής Έκκλησίας. Έπάνω σ' εκείνους έμερίσθη το πνεύμα του Μωυσέως. Σ' αυτούς μερίζει το Πνεύμα το άγιον τα χαρίσματα τής σοφίας και τής όρθής κρίσεως στα έκαστοτε αναφυόμενα στην Έκκλησία διαφιλονικούμενα θέματα. Και έδω ή κρίσις είναι του Θεού.

Τά δύο páλι ανάγνωσματα τής θείας λειτουργίας μάς μεταφέρουν από την σκιά και την εικόνα τής Παλαιάς Διαθήκης στην αλήθεια τής Καινής. Το πρώτο είναι από τις Πράξεις και το δεύτερο από το Κατά Ιωάννην Εύαγγέλιο, κατά το σύστημα τής ανάγνωσεως των βιβλίων αυτών κατά την περίοδο του Πεντηκοσταρίου. Ο Παύλος καλεί τους πρεσβυτέρους τής Έκκλησίας τής Έφεσου στην Μίλητο, από όπου περνούσε έπιστρέφοντας στα Ίεροσόλυμα. Οι λόγοι του ήσαν προφητικοί και ανέφεροντο στο μέλλον τής Έκκλησίας και στην εύθύνη των ποιμένων για την περιφρούρησι του ποιμνίου του Χριστού. Αυτοί οι λόγοι άπετέλεσαν και το έμβλημα των Πατέρων και υπέκαυσαν την άνυστακτο φροντίδα των για την όρθή πίστι και την άκεραιότητα τής Έκκλησίας του Χριστού. «*Προσέχετε έαυτοίς και παντί τω ποιμνίω, έν ώ ύμάς το Πνεύμα το άγιον έθετο έπισκόπους ποιμαίνειν την Έκκλησίαν του Θεού, ήν περιποιήσατο διά του ίδιου αίματος. Εγώ γάρ οίδα τουτό, ότι είσελεύσονται μετά την άφιξίν μου λύκοι βαρείς είς ύμάς, μή φειδόμενοι του ποιμνίου. Και έξ ύμών αυτών άναστήσονται άνδρες λαλούντες διεστραμμένα, του άποσπών τους μαθητάς όπίσω αυτών. Διό γρηγορείτε... Και τά νύν παρατίθεμαι ύμάς, άδελφοί, τω Θεώ και τω λόγω τής χάριτος αυτού*» (Πράξ. 20, 16-18, 26-36). Και τέλος ή περικοπή του Εύαγγελίου, Ιωάννου 17, 1-13, άπόσπασμα από την άρχιερατική προσευχή του Χριστού, παρουσιάζει τον Κύριο δεόμενο για τους μαθητάς, για την Έκκλησία Του. Είναι εκείνοι που Του έδόθησαν από τον Πατέρα, που ένω εκείνος θα φύγη εκείνοι θα μείνουν στον κόσμο. Που έχουν ανάγκη τής προστασίας του Πατρός για να διατηρηθούν πιστοί στο όνομα του Θεού. Που πρέπει να είναι «έν» όπως είναι ο Υιός μέ τον Πατέρα, για να είναι ή μαρτυρία των αληθινή μέσα στον κόσμο. Ο Χριστός τους φύλαξε: ένας μόνο χάθηκε, ο υιός τής άπωλείας. Και στην ζωή τής Έκκλησίας βρέθηκαν υιοί άπωλείας. Άλλά οι Πατέρες τήρησαν το όνομα του Θεού και κράτησαν την ένότητα τής πίστεως τής Έκκλησίας.

Αυτόν λοιπόν τον θεοτίμητο χορό των άγιων Πατέρων που μαζεύτηκε από τά πέρατα τής Οίκουμένης και έδογμάτισε την όρθή σχέση του Χριστού προς τον Πατέρα, το «*όμοούσιον*», και διετύπωσε και παρέδωσε την όρθή πίστι στην Έκκλησία, μακαρίζομε.

Ιερά Μητρόπολις Καισαριανής και Βύρωνα

Άγιος Ιωάννης ο Ρώσος

Ο άγιος Ιωάννης εβίωσε μέσα στην σκλαβιά την αληθινή ελευθερία. Και ήταν πράγματι ελεύθερος, αφού η ελευθερία είναι εσωτερική υπόθεση. Κατάφερε, με την

κατά Χριστόν ζωή, να απαλλαγί από την τυραννία των παθών, της αμαρτίας και του διαβόλου, που είναι η πιο σκληρή μορφή δουλείας. Παρέδωσε την αγία ψυχή του "εις χείρας Θεού Ζώντος" σε ηλικία σαράντα περίπου ετών, στις 27 Μαΐου του 1730, αφού προηγουμένως κοινωνήσεν των Αχράντων Μυστηρίων. Ο τάφος του έγινε λαϊκό προσκύνημα για Χριστιανούς και Μουσουλμάνους, αφού ευεργετούσε τους πάντες χωρίς διάκριση. Το 1924, με την ανταλλαγή των πληθυσμών, οι κάτοικοι του Προκοπίου μετέφεραν ως θησαυρό ατίμητο το άφθαρτο Λείψανό του στην Εύβοια, στο χωριό Εμίν Αγιά, που το ονόμασαν Νέο Προκόπιο. Και ο περικαλλής Ιερός Ναός, που κτίσθηκε προς τιμήν του, δέχεται την επίσκεψη χιλιάδων πιστών όλον τον χρόνο. Ο βίος και η πολιτεία του Οσίου μας δίνουν την αφορμή να τονίσουμε τα ακόλουθα:

Πρώτον. Η πνευματική ζωή δεν είναι βίος ανθόσπαρτος, αλλά είναι οδός στενή και τεθλιμμένη. Για να μπορέσει κανείς να βρει τον Θεό μέσα του και να αποκτήσει προσωπική κοινωνία μαζί Του, πρέπει να αγωνισθή και να παλαίψη με τα πάθη και τις αδυναμίες του με μεγάλη υπομονή, γιατί με την υπομονή, την προσευχή και την αγάπη κατορθώνονται ακόμη και τα φαινομενικά ακατόρθωτα. Όταν στηρίζη κανείς την ελπίδα του στον Θεό και όχι στους ανθρώπους δεν πρόκειται ποτέ να απογοητευθή ή να απελπισθή. Μπορεί να υποφέρει εξωτερικά, αλλά εσωτερικά είναι ελεύθερος. Είναι πλημμυρισμένος από την άκτιστη θεία Χάρη και γι' αυτό είναι ήρεμος και ειρηνικός. Γιατί μπορεί να ζη κανείς σε συνθήκες εξωτερικά άψογες και όμως να γκρινιάζη και να παραπονιήται, γιατί μέσα στην καρδιά του βιώνει την εγκατάλειψη και την απελπισία, ουσιαστικά μια κόλαση. Όπως και το αντίθετο. Μπορεί να ζη και να εργάζεται σε ένα κλίμα βαρύ και εχθρικό εξωτερικά και όμως μέσα του να βιώνη τον παράδεισο, να γεύεται την γλυκύτητα της θείας Χάριτος και να χαίρεται αληθινά την ζωή του.

Δεύτερον. Το έργο της Ορθοδόξου Εκκλησίας, όπως πολύ ορθά έχει λεχθή, είναι να κάνη τους ανθρώπους λείψανα. Δηλαδή, να τους οδηγήσει στην αγιότητα. Πράγματι, με τον τρόπο της ζωής που διαθέτει, βοηθά τους ανθρώπους να επιτύχουν τον προσωπικό τους αγιασμό. Με την μυστηριακή ζωή, την άσκηση και την αδιάλειπτη καρδιακή προσευχή, ο άνθρωπος καθαιρείται από τα πάθη και οδηγείται στον φωτισμό και την κοινωνία με τον Θεό. Δέχεται την άκτιστη Χάρη του Αγίου Πνεύματος αισθητά σε όλη του την ύπαρξη, και στην ψυχή και στο σώμα του, με αποτέλεσμα να ευωδιάζη το σώμα του, ακόμη και μετά τον θάνατο. Και προσκυνά κανείς τα άγια λείψανα και αισθάνεται ότι δεν είναι κόκαλα πεθαμένων ανθρώπων, αλλά ότι έχουν μέσα τους ζωή, την οποία και μεταγγίζουν στους ευλαβείς προσκυνητάς. Αυτό σημαίνει ότι οι άγιοι είναι ζωντανοί και έχουν προσωπική κοινωνία με όσους τους ευλαβούνται, ζητούν την βοήθειά τους και αγωνίζονται να μιμηθούν τον θεάρεστο βίο τους.

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, όπως τόνιζε ο αείμνηστος Πρωτοπρεσβύτερος π. Ιωάννης Ρωμανίδης, συγγενεύει με τις θετικές επιστήμες και κυρίως με την ιατρική, και όχι με την φιλοσοφία, επειδή αποδεικνύει και επαληθεύει τα όσα διδάσκει. Τα ευωδιάζοντα λείψανα των Αγίων και τα άφθαρτα σώματά τους, τα οποία "εκβλύζουσιν ιάματα", είναι αδιάψευστοι μάρτυρες της παρουσίας και της αγάπης του Θεού για το ανθρώπινο γένος και για όλη την κτίση, της Αναστάσεως των νεκρών και της υπάρξεως της αιωνίου θείας ζωής.

Πρωτ. π. Γεωργίου Παπαβαρνάβα

